

SZLUKOVÉNYI KATALIN
In a Station of the Metro

Sötét zúzott kő két sínpár között.
Ellentétes irányú kötött pályák
közt elszórt fekete fragmentumok:
urbánus elioti táj, felizzik
a szeptemberi fényben. Igaza
volt Oscar Wilde-nak: nem létezik semmi,
amíg a művész ki nem emeli,
legalábbis nem veszi senki észre.
Jön a HÉV. Jegyzetek közt lapozok,
bennem is kattog ugyanaz a ritmus,
tervezem, mit fogok tanítani,
kérdés, hogy csupán fölmondom a leckét,
és amit írok, zúzott kő, avagy
beépül majd a művek ideális
rendjébe, mit úgyis csak képzelünk
ezen a helyiérdekű vasúton.

Beérek. Fénymásolnom kell. Üres
tanszéki szoba, jönnek a papírok
a gépből sorra, rám szóltak pedig,
hogy takarékoskodjak, de hát 3
csoport, 54 példány. A falon
keretben megsárgult fotó: Frank Raymond
Leavis, English critic & editor,
July 14 1895 – és itt
megáll az idő. F. R. Leavis úr
közöttünk él 123 éve.
Fogalmam sincs, ki volt ő. Illene
tudnom? Nézzek utána? Biztos fontos
lehetett annak, aki a közös
szoba falára kitette. De kérdés,
hogy ő ki volt, és fontos-e nekem.
A gép szerint még 23 példány
van hátra. Várunk, Frank Raymond meg én,
eltűnődve nézünk egymás szemébe:
az öröklét milyen gyorsan avul.

Verebes György: Beismerés